

GOSPODARKA MAJĄTKIEM

Definicje ustawowe

Zgodnie z art. 3 ust. 1. pkt 15 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości przez środki trwałe – rozumie się rzeczowe aktywa trwałe i zrównane z nimi, o przewidywanym okresie ekonomicznej użyteczności dłuższym niż rok, kompletne, zdatne do użytku i przeznaczone na potrzeby jednostki. Zalicza się do nich w szczególności:

- a) nieruchomości – w tym grunty, prawo użytkowania wieczystego gruntu, budowle i budynki, a także będące odrębną własnością lokale, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego oraz spółdzielcze prawo do lokalu użytkowego,
- b) maszyny, urządzenia, środki transportu i inne rzeczy,
- c) ulepszenia w obcych środkach trwałych,

Środki trwałe oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub leasingu zalicza się do aktywów trwałych jednej ze stron umowy.

Zgodnie z §14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie prowadzenia ewidencji przychodów i wykazu środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (Dz.U. z 2014, poz. 701) Wykaz środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, zwany dalej "wykazem", powinien zawierać co najmniej następujące dane:

- 1) liczbę porządkową;
- 2) datę nabycia;
- 3) datę przyjęcia do używania;
- 4) określenie dokumentu stwierdzającego nabycie;
- 5) określenie środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej;
- 6) symbol Klasyfikacji Środków Trwałych (KŚT) wydanej na podstawie odrębnych przepisów;
- 7) wartość początkową;
- 8) stawkę amortyzacyjną;
- 9) zaktualizowaną wartość początkową;
- 10) datę likwidacji oraz przyczynę likwidacji albo datę zbycia środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy o rachunkowości, wartość początkową środka trwałego stanowi jego cena nabycia lub koszt wytworzenia środka trwałego, powiększając ją koszty jego ulepszenia, polegającego na przebudowie, rozbudowie, modernizacji lub rekonstrukcji i powodującego, że wartość

użytkowa tego środka po zakończeniu ulepszenia przewyższa posiadaną przy przyjęciu do używania wartość użytkową, mierzoną okresem używania, zdolnością wytwórczą, jakością produktów uzyskiwanych przy pomocy ulepszonego środka trwałego, kosztami eksploatacji lub innymi miarami.

Natomiast zgodnie z art. 28 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy za cenę nabycia rozumie się cenę zakupu składnika aktywów, obejmująca kwotę należną sprzedającemu, bez podlegających odliczeniu podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego, a w przypadku importu powiększona o obciążenia o charakterze publicznoprawnym oraz powiększona o koszty bezpośrednio związane z zakupem i przystosowaniem składnika aktywów do stanu zdatnego do używania lub wprowadzenia do obrotu, łącznie z kosztami transportu, jak też załadunku, wyładunku, składowania lub wprowadzenia do obrotu, a obniżona o rabaty, opusty, inne podobne zmniejszenia i odzyski. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie ceny nabycia składnika aktywów, a w szczególności przyjętego nieodpłatnie, w tym w drodze darowizny – jego wyceny dokonuje się według ceny sprzedaży takiego samego lub podobnego przedmiotu.

Nieodłącznym elementem wartości początkowej jest pojęcie amortyzacji przez, którą należy rozumieć wyrażone w pieniądzu zużycie środków trwałych. Odpisy amortyzacyjne dokonywane są drogą systematycznego, planowanego rozłożenia wartości początkowej środka trwałego na ustalony okres amortyzacji.

Rozpoczęcie amortyzacji następuje nie wcześniej niż po przyjęciu środka trwałego do używania, a jej zakończenie – nie później niż z chwilą zrównania wartości odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych z wartością początkową środka trwałego lub przeznaczenia go do likwidacji, sprzedaży lub stwierdzenia jego niedoboru, z ewentualnym uwzględnieniem przewidywanej przy likwidacji ceny sprzedaży netto pozostałości środka trwałego.

Zgodnie z art. 2 ust. 1. ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (nazywanej dalej u.p.o.l.) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast w myśl art. 4 u.p.o.l. podstawę opodatkowania stanowi dla:

- 1) gruntów – powierzchnia;
- 2) budynków lub ich części – powierzchnia użytkowa,
- 3) budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4–6 wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

W rozumieniu u.p.o.l. budynek to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Natomiast budowlą w rozumieniu tej ustawy jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Powyższe definicje zawierają odwołanie do przepisów ustawy prawo budowlane (nazywanej dalej u.p.b.), w rozumieniu, której obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Natomiast budowlą, w rozumieniu u.p.b., jest obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Klasyfikacja środków trwałych

Klasyfikacja środków trwałych jest usystematyzowanym zbiorem obiektów majątku trwałego służącym m.in. do celów ewidencyjnych, ustalaniu stawek odpisów amortyzacyjnych oraz badań statystycznych. W związku z tym wyróżniamy dziesięć jednocyfrowych grup klasyfikacji środków trwałych, ale na potrzeby niniejszego opracowania zawężono klasyfikację do ośmiu grup.

Oplaty lokalne

Zgodnie z art.4 ust.1 upol podstawą opodatkowania w podatku od nieruchomości stanowi:

- dla budynków lub ich części – pow. użytkowa,
- dla budowli – ich wartość ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego stanowiąca podstawę obliczenia amortyzacji w tym roku .

Stawki w odniesieniu do budynków i gruntów są stawkami kwotowymi.

Aby obliczyć należny podatek, należy pomnożyć powierzchnię użytkową budynku lub powierzchnię gruntu wyrażoną w metrach kwadratowych przez obowiązującą stawkę kwotową.

W dniu 08 maja 2018r. NSA wydał wyrok, w którym rozstrzygnął spór w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości silosów na cukier. Sąd stwierdził, że w sytuacji, gdy mamy do czynienia z silosem powinien on być uznany za budowlę, jako jeden z rodzajów zbiorników.

O faktycznej wysokości stawek podatków i opłat lokalnych w danym roku decyduje każda gmina w odpowiedniej uchwale swojej rady, podjętej w roku poprzednim. Co istotne, faktyczne stawki określone przez radę gminy nie mogą być wyższe od tych ustalonych przez Ministra Finansów. Najczęściej gminy ustalają stawki faktyczne podatku od nieruchomości na poziomie stawek maksymalnych.

W wypadku, gdy gmina nie zdąży z uchwaleniem nowych stawek podatków i opłat lokalnych przed końcem bieżącego roku, w roku przyszłym obowiązywać będą stawki dotychczasowe. Należy pamiętać, że zgodnie z art. 6 ust. 1-3 u.p.o.l. obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku. Jeżeli okolicznością, od której jest uzależniony obowiązek podatkowy, jest istnienie budowli albo budynku lub ich części, obowiązek podatkowy powstaje z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym budowa została zakończona albo w którym rozpoczęto użytkowanie budowli albo budynku lub ich części przed ich ostatecznym wykończeniem. Natomiast jeżeli w trakcie roku podatkowego zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, a w szczególności zmiana sposobu wykorzystywania przedmiotu opodatkowania lub jego części, podatek ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło to zdarzenie.

Osoby prawne są obowiązane zgodnie z art. 6 ust. 9 u.p.o.l. składać, w terminie do dnia 31 stycznia, organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania, deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu - w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku. Minister Finansów zaproponował wzory deklaracji, ale nie są one obligatoryjne. Gminy nie muszą z nich korzystać. Jednak w przypadku podjęcia decyzji o przyjęciu na terenie gminy zamieszczonych tych wzorów, konieczne jest ich zatwierdzenie przez radę gminy w drodze uchwały i opublikowanie zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 13.09.2011 r. (sygn. akt P 33/09) na przykładzie urządzeń budowlanych związanych z obiektem małej architektury, stwierdził, że „urządzenie budowlane na gruncie u.p.b. ma zapewniać możliwość

korzystania zgodnie z przeznaczeniem z obiektu budowlanego dowolnego rodzaju, skoro jednak opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają jedynie obiekty budowlane w postaci budynku i budowli, ale już nie obiekty budowlane w postaci obiektu małej architektury, to przyjęć należy, że pojęcie budowli występujące w u.p.o.l. nie obejmuje urządzeń budowlanych związanych z obiektami małej architektury”.

Z analizy ustawowych definicji i przytoczonych orzeczeń wynika, że pojęcie budowli odnosi się głównie do obiektów mających charakter budowlany, a dodatkowe wyszczególnienie w art. 3 pkt 3 u.p.b. wyłącznie części budowlanych urządzeń technicznych oraz fundamentów pod maszyny i urządzenia daje podstawę do stwierdzenia, że zespoły maszyn i urządzeń technicznych nie powinny być klasyfikowane jako budowle.

Do niedawna, pomimo klarownej i wydawałoby się oczywistej definicji budynku zawartej w u.p.o.l., w argumentacji organów podatkowych, a także w orzecznictwie sądów administracyjnych ukształtował się pogląd, powielany później w wielu orzeczeniach, że nawet jeśli obiekt budowlany zawiera wszystkie elementy charakteryzujące budynek według definicji zawartej w u.p.o.l., nie oznacza to jeszcze, że obiekt ten jest budynkiem w rozumieniu tej ustawy. Przy dokonywaniu klasyfikacji obiektów budowlanych brano pod uwagę także elementy funkcjonalne takiego obiektu, czyli przeznaczenie, wyposażenie oraz sposób i możliwości wykorzystania go jako całości. Efektem tego była nadinterpretacja przepisów, w wyniku której często klasyfikowano budynki pełniące specjalistyczne funkcje jako budowle.

Takie orzecznictwo stało się powodem wniesienia do Trybunału Konstytucyjnego skargi konstytucyjnej, po rozpatrzeniu której Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13.12.2017 r. (sygn. akt SK 48/15) uznał, iż art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (zawierający definicję budowli), w zakresie, jakim umożliwia uznanie za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia jednocześnie kryteria uznania go za budynek, jest niezgodny z Konstytucją. Tak więc uznawanie za budowlę obiektu budowlanego spełniającego warunki definicji budynku, przy uwzględnieniu innych przesłanek niż wynikających wprost z u.p.o.l. (np. funkcji obiektu), jest nieuprawnione.

Określając wysokość stawek podatkowych oraz wprowadzając zwolnienia od podatku rada gminy powinna podjąć odpowiednią uchwałę, która ma charakter przepisów gminnych powszechnie obowiązujących na obszarze gminy (uchwała musi być odpowiednio ogłoszona). Uchwały rad gminnych powinny być podejmowane co roku, umożliwiając one realizację obowiązku podatkowego w zakresie omawianego podatku.

Amortyzacja

Amortyzacja to proces utraty wartości majątku trwałego, wywołany jego zużyciem fizycznym – powstałym na skutek eksploatacji oraz ekonomicznym – będącym wynikiem postępu technicznego, związanego z możliwością uzyskania na rynku np. maszyn, urządzeń bardziej wydajnych, tańszych w eksploatacji, pozwalających uzyskać produkty lepszej jakości. Ta utrata wartości jest przenoszona na wartość produktów wytworzonych przy wykorzystaniu amortyzowanego majątku trwałego.

Amortyzacji podlegają środki trwałe, wartości niematerialne i prawne, inwestycje w obcych środkach trwałych, budynki, budowle na cudzym gruncie, inne składniki majątku nie stanowiące własności podatnika, ale spełniające przesłanki do uważania ich za środki trwałe, o przewidywanym okresie użytkowania dłuższym niż rok, wykorzystywane na potrzeby związane z prowadzoną działalnością gospodarczą albo oddane do użytkowania na podstawie umowy dzierżawy, najmu lub leasingu. Przepisy prawne wyszczególniają również składniki, od których nie nalicza się odpisów amortyzacyjnych – np. eksponaty muzealne, dzieła sztuki, grunty nie służące wydobyciu kopalin metodą odkrywkową. Rozpoczęcie amortyzacji następuje nie wcześniej niż po przyjęciu do używania (wg prawa podatkowego), a zakończenie w momencie zrównania się odpisów z wartością początkową lub postawieniem w stan likwidacji, sprzedaży, stwierdzenia niedoboru.

Amortyzacja podatkowa to bardzo opłacalna dla podatnika forma zaoszczędzania pieniędzy. Jak wiadomo, praktycznie wszystkie środki trwałe prędzej czy później ulegają zniszczeniu. Dlatego też, w momencie ich zakupu, dobrze jest ustalić koszt ich zużycia w czasie. Amortyzacja polega na systematycznym odpisywaniu umówionej kwoty w koszty firmy, aż do całkowitego zużycia środka trwałego. Poznaj metody amortyzacji środków trwałych.

Metody amortyzacji środków trwałych.

Wyróżnia się trzy metody amortyzacji środków trwałych:

- metodę liniową,
- metodę degresywną (malejącego salda),
- metodę naturalną,

Każda z nich ma swoje wady i zalety, więc dobrze jest je dokładnie poznać, zanim podatnik zdecyduje się na konkretną metodę – ponieważ raz wybranej metody co do zasady już nie można zmienić.

Przy ustalaniu okresu amortyzacji i rocznej stawki amortyzacyjnej uwzględnia się okres ekonomicznej użyteczności środka trwałego, na określenie którego wpływają w szczególności:

1. Liczba zmian, na których pracuje środek trwały,

2. Tempo postępu techniczno-ekonomicznego,
3. Wydajność środka trwałego mierzona liczbą godzin jego pracy lub liczbą wytworzonych produktów lub innym właściwym miernikiem,
4. Prawne lub inne ograniczenia czasu używania środka trwałego,
5. Przewidywana przy likwidacji cena sprzedaży netto istotnej pozostałości środka trwałego.

Zatem na dzień przyjęcia środka trwałego do używania należy ustalić okres i metodę amortyzacji. Dodatkowo, aby dany składnik aktywów trwałych mógł podlegać amortyzacji bilansowej, musi być najpierw uznany za środek trwały (lub wartość niematerialną i prawną), czyli przewidywany okres jego ekonomicznej użyteczności jest dłuższy niż rok oraz jest kompletny, zdalny do użytku i przeznaczony na potrzeby jednostki.

- Zgodnie z art. 16a, pkt 1 updop przedmiotem użytkowania są budynek, budowle, maszyny, urządzenia i inne przedmioty o przewidywanym okresie użytkowania dłuższym niż rok, wykorzystywane na potrzeby działalności hotelarskiej zwane rzeczowymi składnikami majątkowymi. Wartości niematerialne i prawne nie były przedmiotem woli ujęcia w ewidencji.
- Podatnicy mogą nie dokonywać odpisów amortyzacyjnych od składników, których wartość początkowa nie przekracza 10.000,00 zł.; wydatki poniesione na ich nabycie stanowią wówczas koszty uzyskania przychodów w miesiącu oddania ich do używania. Składniki majątku wprowadza się do ewidencji środków trwałych najpóźniej w miesiącu przekazania ich do używania (art. 16d, updop).
- Odpisów amortyzacyjnych dokonuje się gdy wartość środka trwałego jest wyższa niż 10.000,00 zł w momencie przyjęcia do używania. W przypadku gdy wartość początkowa jest równa lub niższa niż 10.000,00 zł podatnicy mogą dokonywać odpisów amortyzacyjnych jednorazowo w miesiącu oddania do używania tego środka trwałego albo w miesiącu następnym (art. 16f, pkt 3 updop).
- Przy ustalaniu wartości początkowej środków trwałych należy zachować uwarunkowania przedstawione w art. 16g updop.
- Odpisów amortyzacyjnych dokonuje się od wartości początkowej środków trwałych począwszy od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym ten środek wprowadzono do ewidencji w równych ratach co miesiąc lub kwartał lub jednorazowo na koniec roku. Suma odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych w pierwszym roku podatkowym nie może przekroczyć wartości tych odpisów przypadających za okres od wprowadzenia ich do ewidencji do końca roku podatkowego (art. 16h updop).
- Zgodnie z art. 16i pkt 2 updop podatnicy mogą podane w Wykazie stawek amortyzacyjnych stawki podwyższać :

- dla budynków i budowli używanych w warunkach:
  - a) pogorszonych – przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 1,2,
  - b) złych – przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 1,4,
- dla maszyn, urządzeń i środków transportu, z wyjątkiem morskiego taboru pływającego, używanych bardziej intensywnie w stosunku do warunków przeciętnych albo wymagających szczególnej sprawności technicznej, przy zastosowaniu w tym okresie współczynników nie wyższych niż 1,4
- dla maszyn i urządzeń zaliczonych do grupy 4-6 i 8 Klasyfikacji Środków Trwałych (KŚT) wydanej na podstawie odrębnych przepisów, zwanej dalej „Klasyfikacją”, poddanym szybkiemu postępowi technicznemu, przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0.

Podatnicy mogą podwyższać lub obniżać stawki amortyzacyjne lub rezygnować z ich stosowania (zmiana stawki) począwszy do miesiąca następującego po miesiącu, w którym te stawki zostały wprowadzona do ewidencji albo od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego.

W przypadku podwyższenia stawek amortyzacyjnych przy zastosowaniu współczynników należy dla poszczególnych środków trwałych stosować jeden wybrany współczynnik przez który mnoży się stawkę amortyzacyjną właściwą dla danego środka trwałego przyjętą z wykazu stawek amortyzacyjnych (art. 16i, pkt 5 i 6 updop). Przepisy art. 16j określają możliwości indywidualnego ustalania stawki amortyzacyjnej dla używanych lub ulepszonych środków trwałych po raz pierwszy wprowadzonych do ewidencji podatnika.

- Art. 16k pkt 7,8,9 określa warunki jednorazowych odpisów amortyzacyjnych

REASUMUJĄC

NIERUCHOMOŚCI

Podatnicy mogą podane w Wykazie stawki podwyższać dla budynków i budowli używanych **w warunkach pogorszonych**- przy zastosowaniu współczynników nie **wyższych niż 1,2** lub przy zastosowaniu współczynników **nie wyższych niż 1,4** dla budynków i budowli używanych **w warunkach złych**.

Za warunki pogorszone – uważa się używanie budynków i budowli pod ciągłym działaniem wody, par wodnych, znacznych drgań, ciągłych zmian temperatur oraz innych czynników powodujących przyspieszenie zużycia obiektu.

Za warunki złe – uważa się używanie budynków i budowli pod wpływem niszczących środków chemicznych, zwłaszcza gdy służą one produkcji, wytwarzaniu lub przechowywaniu żrących środków chemicznych. Złe warunki oznaczają również silne działanie na budynek lub budowlę niszczących środków chemicznych rozproszonych w atmosferze, wodzie lub wydzielających się w postaci oparów, których źródłem są inne obiekty znajdujące się w pobliżu.

RUCHOMOŚCI

Możliwość zastosowania podwyższonych stawek amortyzacyjnych dotyczy również maszyn, urządzeń i środków transportu z wyjątkiem morskiego taboru pływającego, używanych bardziej intensywnie w stosunku do warunków przeciętnych albo wymagających szczególnej sprawności technicznej – przy zastosowaniu w tym okresie współczynników nie wyższych niż 1,4.

Przez maszyny, urządzenia i środki transportu wymagające szczególnej sprawności technicznej rozumie się te obiekty, które używane są w pracy na trzy zmiany, mimo że nie działają ze swej istoty w ruchu ciągłym, używane w warunkach terenowych, w warunkach leśnych, pod ziemią lub innych wskazujących na bardziej intensywne zużycie. W ustawie nie wyjaśniono, co należy rozumieć przez używanie bardziej intensywnie w stosunku do warunków przeciętnych.

Kolejna grupa środków trwałych w stosunku do których ustawodawca przewidział możliwość zastosowania podwyższonych stawek amortyzacyjnych to maszyny i urządzenia zaliczonych do grupy 4-6 i Klasyfikacji poddanych szybkiemu postępowi technicznemu – przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0.

Maszyny i urządzenia poddane szybkiemu postępowi technicznemu to takie, w których zastosowane są układy mikroprocesorowe lub systemy komputerowe, spełniające założone funkcje dzięki wykorzystaniu w nich najnowszych zdobyczy techniki. Do tej grupy zaliczymy również pozostałą aparaturę naukowo-badawczą i doświadczalno-produkcyjną.

W przypadku podwyższenia stawek amortyzacyjnych, podanych w Wykazie stawek amortyzacyjnych, przy zastosowaniu wskazanych w ustawie współczynników należy dla poszczególnych środków trwałych zastosować jeden wybrany współczynnik. Stawkę amortyzacyjną właściwą dla danego środka trwałego, przyjętą z Wykazu stawek amortyzacyjnych należy pomnożyć przez wybrany współczynnik.

Jeżeli wystąpią okoliczności uzasadniające podwyższenie stawki amortyzacyjnej, to można ją podwyższyć od miesiąca następującego po miesiącu, w którym one zaistniały. W przypadku ustania warunków uzasadniających podwyższenie stawki, obniżenie stawki następuje po miesiącu, w którym zaistniały okoliczności uzasadniające te zmiany.